

ἐρειπωμένον μνημεῖον, ἐμπρὸς εἰς ἓνα μοναστήριον τοῦ 16ου αἰῶνος, ἐμπρὸς εἰς ἓνα πύργον τῆς ἐποχῆς τῶν Ἑρρίκων.

Ὁ Ἄλλαι εἶχε τὸν ἐθνικὸν σκοπὸν νὰ ἐμψυχώσῃ τοὺς ἱστορικοὺς καὶ φυσικοὺς θησαυροὺς τῆς Γαλλίας καὶ νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς Γάλλους διὰ τοῦ θανμασμοῦ νὰ τοὺς ἀγαπήτουν καὶ νὰ τοὺς προστατεύουν. Καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ Ἄλλαι ἐπέτυχε. Ἡ σταυροφορία, ἡ προκληθεῖσα κατὰ τοῦ βανδαλισμοῦ, ἐσταμάτησε. Κάθε μνημεῖον, μέγαλον ἢ ταπεινόν, εἶνε σήμερον σεβαστὸν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἡ κατατροφή ἐξέλιπε.

Μέσα ἀπὸ ὅλας τὰς σελίδας του, αἱ ὁποῖαι ἔχουν γραφῇ μὲ ἀξιοθαύματον ἐπιμέλειαν καὶ ἐπεξεργασίαν, ὥσταν νὰ πρόκειται περὶ σμιλεύματος Ραβινικῶν στίχων, προκύπτει ἕνας ἀπερίγραπτος σεβασμὸς τοῦ παρελθόντος. Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ τῶν περασμένων ὁδηγεῖ τὸν ταξιδειώτην εἰς τὰ προσκυνήματα τῆς Τουρραίνης, τῆς Νορμανδίας καὶ τῆς Προβηγκίας. Καὶ ἡ ἰδία ἀγάπη σῶρει τὸν εὐθεβὴ ἀπὸ τὸλον τῆς παλαιᾶς εὐμορφίης πρὸς τὰ περὶχωρα τοῦ Παρισιῦ, τῶν ὁποίων ἀπολαμβάνει μὲ παιδιζὴν ἀγάπην τὰς καλλονάς, αἱ ὁποῖαι πολὺ συχνὰ εἶνε ἄγνωστοι καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους Παρισίους.

Ὁ Ἀντρέ Ἄλλαι εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴν Γαλλίαν καλλίτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς Γάλλους. Τὸν ἔχει κατατρελλάνει ἡ ὁμορφιά τῶν ἐπαρχικῶν ὠραιότητων καὶ τὸν τρομάζει ὁ κίνδυνος εἰς τὸν ὁποῖον τὰς εὐρίσκει. Ἐνώπιον τῶν πανοραφίων δένδρων, κατεπτραμμένων ἀπὸ τὸν ἀγρόικον χωρικόν, ἐνώπιον μιᾶς σπατμένης καμπάνας, ἐνὸς τοπείου ἐγκαταλειμμένου, ἀναμέτρησε τὴν ἑκτασίαν τοῦ κακοῦ καὶ ἡθάνθη, ὅτι εἰς ἓνα τέτοιον δρόμον, ἡ ἀνθρωπίνη ἀνοησία ἐπὶ γαίῃ νὰ προκαλέσῃ καταστροφὰς ἀνεπανορθώτους.

Καὶ ἤρχισε τότε νὰ ὁμιλῇ διὰ τὰ ἀρχαῖα δάση,

διὰ τὰ παλαιὰ παλάτια, διὰ τοὺς παλαιούς πύργους, διὰ τὰ μικρὰ καὶ γραφικὰ χωριουδάκια, διὰ τὰ ἱστορικὰ τοπεῖα. Δηγήθη τὴν καταγωγὴν, τὰ πρῶτα χρόνια, τὴν ζωὴν πολλῶν τόπων, οἱ ὅποιοι ἔπρεπε νὰ μένουν ἱεροί, διότι ἐγκλείουν κατὰ ἀπὸ τὸ γαλλικὴν ἰδιοφυΐαν. Καὶ ἔγραψε, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ ποτὲ καμμίαν κόουρασιν.

Καὶ μὲ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν, ὁ Ἀντρέ Ἄλλαι, ἐγέννησεν εἰς τοὺς μέν, ἐνίτχυσεν εἰς τοὺς δὲ τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τῆς τοπικῆς ὑπερφηφάνειας, ἡ ὁποία εἴμφορεῖ, εἰς δεδομένην περίστασιν, νὰ ἐξεγερθῇ ἐναντίον τῶν βαρβάρων καὶ νὰ περισώσῃ τὴν Γαλλικὴν δόξαν.

Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ ἀφοσιωμένου ἐργάτου ὁ Μπαρρὲς ἔψαλε τὸν ὠραιότερον ὕμνον. Ἐτόνισε τὴν σημασίαν μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ἄλλαι ἔψαλλε τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γαλλικῆς φυλῆς.

«Ἐν ὄνειροπόλῃσιν, λέγει ὁ μέλλων Ἀκαδημαϊκός, νὰ δημιουργηθῶν παντοῦ ὑπεραπισταὶ τῆς γαλλικῆς ὁμορφίης, οἱ ὁποῖοι θὰ προστατεύουν τὴν δόξαν τῆς πατρίδος τῶν διότι ἀπὸ ὅλας τὰς λεπτότητας μὲ τὰς ὁποίας διακρίνεται ἐν πολιτισμένον ἔθνος, ἡ πλέον χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ φροντίς τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ καθεὶς διὰ νὰ προστατεύσῃ τὰ τοπεῖα καὶ τὰ μνημεῖα, τὸ πρόσωπον καὶ τὴν ψυχὴν τῆς πατρίδος του».

Καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν παράγραφον ἐστηρίχθη δολόκληρον τὸ φιλολογικὸν ἔργον τοῦ Ἄλλαι.

Μετά 5 μῆνας, ὁπότε θὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ψηφοφορία διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ διαδόχου τοῦ Οὐσσάι, ἡ Ἀκαδημία, τὸ σωματεῖον τῶν μεγάλων παραδόσεων, θὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ τὴν ἐπίσημον σφραγίδα τῆς Ἀθανασίας. Τὸ προεῖπεν ἡ γενομένη ψηφοφορία.

O KAMEΛO

ΤΖΟΒΑΝΙ ΠΑΣΚΟΛΙ

ΡΗΝΕΙ δολόκληρος ἡ Ἰταλία τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Τζοβάνι Πάσκοι, θανόντος ἐν Βολωνίᾳ.

Ὁ Πάσκοι ἐγεννήθη εἰς Ρωμάνιαν μετὰ τῆς Σαβίνου καὶ τοῦ Σάν Μίρο τὴν 31 Δεκεμβρίου 1855 ν. ἡ. Ὁ πατὴρ τοῦ ἦτο ἐπιστάτης ἀπεράντου κτήματος.

τοῦ πρίγκητος Τσερόνια καὶ διὰ τοῦ μισθοῦ του συνετήρει τὴν πολυάριθμον οἰκογένειάν του. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Τζοβάνι διήλθε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν του ἡσυχος καὶ εὐτυχῇ μάλιστα, ὡς ὁ ἴδιος ἀργότερον ἔλεγε, συγκρίνων τὸ ἀπομεικρυσμένον παρελθὸν μετὰ τοῦ παρόντος, ἐν μέσῳ τῶν γονέων του καὶ τῶν ἀδελφῶν του, ἐν τῇ ἀπλουστάτῃ ἐλευθερίᾳ τῆς ρωμαντικῆς ἐσχῆς. Τραγικὸν ὅμως γεγονός ἐπισμύβαν μετ' ὀλίγον, διστάραις διὰ παντός τὴν εὐτυχὴ ἐκείνην κατάστασιν καὶ ἀπέτρίπωσεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ τραῦμα θλίψεως, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐπουλώθη, καὶ τὸ ὁποῖον ἠνέωχθη τόσον βαθέως, ὥστε ἐπέδρασε καὶ ἐπὶ τῆς ποιήσεώς του, γενόμενον αἷτιον τῆς δημιουργίας τῶν πρωτοτυποτέρων τύπων καὶ τῶν ζωηροτέρων χαρακτηριστικῶν τοῦ ἔργου του.

Ὁ πατὴρ τοῦ τὴν ἐσπέραν τῆς 11ης Αὐγούστου 1867 ν. ἡ., ἐνῷ εὐρίσκετο μόνος ἐν ἀμάξῃ καὶ ἐπανάγχετο ἐκ Γκατέο εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐδόλοφονήθη πυροβοληθεὶς διὰ τυρκείου. Εὐρέθη δὲ ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ τὸ πτώμα τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν χωρὶς νὰ γνωστῇ ποτὲ ποῖος ἦτο ὁ δράστης καὶ ποῖα ἦτο ἡ αἰτία τοῦ κακουργήματος.

Εἰς τὰ ποιητικὰ ἔργα τοῦ ὁ Τζοβάνι Πάσκοι ἐπαναλαμβάνει συχνάκις τὸ τραγικὸν τοῦτο γεγονός μετὰ ἰδιαιτέρας ὁλως λεπτότητος.

Συνεπείᾳ τῆς ἀπωλείας τοῦ πατρὸς ἐστερήθη παντὸς πόρου πολυάριθμος οἰκογένεια, τῆς ὁποίας ὁ πρωτότοκος υἱὸς ἦτο μόνος δεκαεξαετής τὴν ἡλικίαν καὶ ὁ μικρότερος δὲν ὡμίλει ἀκόμη. Ὀλίγον κατόπιν ἀπέθανεν ἡ μεγαλύτερα ἀδελφὴ τοῦ Πάσκοι Μαργαρίτα ἥτις μολοντόι νεαρῶτάτῃ ἦτο δευτέρα μήτηρ διὰ τοὺς ἄλλους μικροὺς ἀδελφούς.

Τὴν ἀδελφὴν του ταύτην ὑπομιμνήσκει εἰς ἓν ἀπὸ τὰ συγκινητικώτερα ποιήματά του «Ἡ ἡμέρα τῶν νεκρῶν» ὁ ποιητής, ἀποστέλλων τοὺς χαιρετισμούς τῶν ἀδελφῶν πέραν τοῦ τάφου.

Μετ' ὀλίγον χρόνον ἀπέβιασε καὶ ἡ μήτηρ τοῦ ἡσυχος ποιητοῦ, πρὸς ἐπιμετρον δὲ μετέπειτα ἀπέθανον δύο ἄλλοι ἀδελφοὶ του. Ὀλόκληρος οἰκογένεια νεκρά.

Οἱ ἀπομείναντες ἀδελφοὶ ἦσαν ὡς ἀτυχεῖς ναυαγοὶ καὶ συνεσπειροῦντο ἀπελπιστικῶς πάσχοντες ἀπὸ τὴν

Ευρτός νησιώτικος.

Εύμαλμα χορευτριών τῆς «Τέχνης».

Καλαματιανός.

Οἱ Κρήτες χορεύοντες τὴν «Πεντοβάγην».

πενίαν. Κατήντησαν δὲ οἱ ζῶντες νὰ ζηλεύωσι τοὺς νεκροὺς.

★

Τὰ ἔτη παρήρχοντο κατάμαυρα διὰ τὰ ἀτυχή παιδία. Ἐν τούτοις, ὁ Τζοβάνι ἡδυνήθη νὰ διέλθῃ τὰς πρώτας σπουδὰς του εἰς τὸ Κολλέγιον τῶν Σκολόπι εἰς Οὐρμπινο καὶ εἰς Ρίμινι, ὅπου ἐσπούδασεν ὑπὸ τὴν καθηγεσίαν τοῦ δόκτορος Κάρλο Τονίνι. Τελειώσας τὰς πρώτας σπουδὰς διηγωνίσθη ὅπως διὰ κληροδοτήματος συνεχίσῃ τὰς σπουδὰς του. Ἐπιτυχὼν εἰς τὸν διαγωνισμόν μετέβη εἰς Βολωνίαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐν τῇ φιλολογικῇ σχολῇ, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἰδασακε τότε ὁ Καρδοῦτσι.

Ὁ Καρδοῦτσι ἐξέτιμῃσε τόσον τὸν χαρακτήρα τοῦ Πάσκολι, ὥστε τὸν ἐθεώρει μετὰ τὸν Σεβερίνον Φερράρι, ἔτερον προσηλυτὴ μαθητὴν του, ὡς τὸν ἄριστον.

Λαβὼν τὸ πτυχίον του ὁ Πάσκολι προωρίσθη διὰ τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν καὶ ἔφερε μεθ' αὐτοῦ εἰς Βολωνίαν τὰς δύο μικροτέρας ἀδελφάς του.

Πράγματι τὰ δύσκολα ἔτη εἶχον παρέλθῃ καὶ ὁ μισθὸς τοῦ κα'ηγητοῦ Πάσκολι ἤρχισεν νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς μικρᾶς οἰκογενείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀκόμη ἔμεναν ὡς ὄνειρον ἡ θλιβερά ἀνάμνησις τῶν προσφιλῶν ἀποβιωσάντων γονέων καὶ ἀδελφῶν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ Πάσκολι ἐπέδωκε εἰς τὴν ποίησιν περιπλανώμενος ἀνὰ τὰ γυμνάσια καὶ τὰ λύκεια τῆς Ἰταλίας, εἰς τὰ ὁποῖα διωρίζετο.

★

Τὸ ποιητικὸν του ἔργον εἶνε μνημειώδες ἀποτελούμενον ἀπὸ τὰς ποιητικὰς συλλογὰς Μυρίκα, Ποιημάτια, Δεύτερα ποιημάτια, Ἀσματα τοῦ Καστελθέκιο, Ὠδαὶ καὶ Ὕμνοι, Ἰταλικά Ποιήματα. Μεταξὺ τῶν

κλασικῶν ἔργων του λατινικῆς γλώσσης διακρίνονται δύο ὡραιότατα ἀνθολογία λυρικῆς καὶ λατινικῆς ἐποποιίας· «Ἡ Ῥωμαϊκὴ Λύρα» καὶ τὸ «Ἔπος». Καὶ πλεῖστα ἄλλα ἔργα κριτικῆς συνέγραψεν ὁ Πάσκολι, ἡ δὲ τελευταία του σύνθεσις εἰς τὴν διάλεκτον τοῦ Βιργιλίου ὑπῆρξεν ὁ «Ὕμνος πρὸς τὴν Ῥώμην», χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβε καὶ τὸ βραβεῖον εἰς τὸν διαγωνισμόν τοῦ Δήμου τῆς Ῥώμης.

Ὁ Τζοβάνι Πάσκολι ἦτο ὁ μεγαλειότερος Λατίνος ποιητὴς τοῦ κόσμου ἀπὸ τοῦ αἰῶνος τοῦ Αὐγούστου τῆς Ῥώμης μέχρι σήμερον.

Μετὰ τὸν Κάτουλλον, μετὰ τὸν Ὁράτιον, μετὰ τὸν Βιργιλιον, εἶνε ὁ συνεχιστὴς τοῦ χρυσοῦ τῆς ποιήσεως αἰῶνος, ἡ μᾶλλον ὁ πλουτιστὴς καὶ τελειοποιήσας αὐτήν. Διὰ τῆς ιδιοφυίας του παρέλαβε τὴν γλῶσσαν καθ' ἣν στιγμὴν αὐτὴ παρήκμαζε καὶ τὴν ἀνύψωσεν ἀκόμη μιαν βαθμίδα.

★

Εὐθύς ὡς ἐγνώσθη ὁ θάνατος του, ὁ πρότασις τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ῥώμης ἀνήγγειλε τὴν θλιβεράν εἰδήσιν εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλομήτορος, εἰς τὸν πρωθυπουργόν, εἰς τὸν ὑπουργόν τῆς Παιδείας καὶ συγκαλέσας τὴν Σύγκλητον ἔλαβε τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ τὴν κηδεῖαν, ἥτις ἐγένετο δαπάναις τοῦ Πανεπιστημίου.

Ὁ Δήμος τῆς Βολωνίας ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ Πάσκολι πρὸς τὸν λαὸν διὰ συγκινητικωτάτης προκηρύξεως.

Ὅλα τὰ δημόσια καταστήματα κατεβίβασαν μεσίστιον τὴν σημαίαν των καὶ τὸ πένθος ὑπῆρξε γενικὸν εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν, ἰδίως δὲ εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς τὴν Βολωνίαν, εἰς τὸ Λιβόρνον καὶ εἰς τὴν Λούραν.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΣΤΩΝ

Αἱ γενόμεναι εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις συνελθόν Συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν ἀνακοινώσεις εἶνε αἱ ἑξῆς :

Πουλέ. Περὶ Ἰνδοκίνας κατὰ τὰς ἀρχαίας ἑλληνορωμαϊκὰς χαρτογραφίας. Πάρτλτερ. Περὶ τῆς ἀρχαίας γενεαλογίας τῶν Ἰνδῶν. Ἄνδερσεν. Δοκ. μια περὶ τῆς κριτικῆς τῶν κειμένων ἐν σχέσει πρὸς τὰς Γιατούγκα-Γκάτας καὶ συμβολὰς πρὸς τὴν λεξικογραφίαν Πάλι.

Ντάβιντ. Περὶ τοῦ ἔργου τοῦ συλλόγου Πάλι ἀπὸ τοῦ τελευταίου Συνεδρίου. Μάκδοναλ. Περὶ τῆς συλλογῆς τῶν σανακριτικῶν χειρογράφων πρὸ μικροῦ ἀποκτηθέντων ὑπὸ τῆς Βιβλιοθήκης Μπόντλεον. Πουσέν Ντέ λὰ Βαλλέ. Περὶ τῶν ποιήσεων Μπασουβανλῶ. Σχράντερ. Περὶ Σουσουπταβάτα καὶ Τοριάβάτα.

Γ. Μπέζολ. Περὶ τῆς ἀστρολογίας τῶν Βαβυλωνο-Ἀσσυρίων. Κλάι. Περὶ τῶν Βαβυλωνίων Σίσικτου Τζίμερν. Περὶ τῶν ἀρχαίων Βαβυλωνιακῶν ἱερατικῶν ψαλμῶν. Μόρρις Ζάστρ. Ἰστορικὴ πληροφορία περὶ τῶν ἱερῶν Βαβυλωνιακῶν κειμένων. Λήμαν Χασούπ. Περὶ καταστάσεως τοῦ σώματος τῶν Χαλδαϊκῶν ἐπιγραφῶν. Κ. Ζόντ. Περὶ τινων οὐρίων γνωστῶν Βασιλέων τῆς Βαβυλωνίας. Παπαγιαννόπουλος. Περὶ τινων ἐπιγραφῶν Ψαλμῶν.

Ντόρακ. Περὶ Μπακῆ καὶ Χαβίζ. Μπέκερ. Περὶ τῆς ἐν τῇ Κεντρῷ Ἀφρικῇ ἀποστολῆς τοῦ πρίγκηπος τοῦ Μεκλεμβούργου. Ἀχμέτ Ζεκὴ πασσᾶς. Περὶ τῆς βίβλου τῶν εἰδώλων τοῦ νῦν δημοσιευομένου ἐν Καίρῳ ἔργου τοῦ Ὑμν ἄλ Καλδ. Λουδ. Μασσινιόν. Περὶ τοῦ «Ἄννα Ἀλχάκ», τοῦ περιφύμου Μουσουλμανικοῦ ἐξορκισμοῦ. Νασελ Χέφουί βέης. Περὶ τῶν ἐπιγραφῶν

τῶν διαφόρων πλακῶν τῶν εὐρεθεισῶν ἐν Ὑεμένη, καὶ περὶ τῆς δυσαναλογίας μεταξὺ αὐτῶν πρὸς τὴν τότε λαλουμένην γλῶσσαν τοῦ Κόσμου. Ἐπίσης περὶ τῆς γεωγραφικῆς θέσεως ἔθνα ἐγεννήθη ἡ Μαρία ἡ Αἰγυπτία.

Ἀχμέτ Ζεκὴ πασσᾶς. Περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Ταρτάρων κατὰ τὴν ἱεράν αὐτῶν βίβλον.

Μπέας. Περὶ ἰουδαϊκῶν λειτουργικῶν κειμένων Ἑβραϊστί γεγραμμένων. Λάμπροα. Περὶ νέων ἐγγράφων ἀφορώντων τὴν ἐν Κερκίρ συνάγωγην.

Ἀγγ. Κομπερνάτης. Περὶ τῆς ἀνατολικῆς καταγωγῆς τῶν Ἑλληνικῶν θεαινῶν. Π. Χάουπτ. Περὶ Βαβυλωνιακῆς ἐπιγραφῆς ἐν Ἑλληνικῇ γλώσσῃ. Δαϊρπφελδ. Περὶ τῆς θρησκείας τῶν Ὀμηρικῶν Ἀχαιῶν. Β. Οὐσσάνι. Περὶ τοῦ κειμένου τοῦ Φλαβίου Ἰωσήφ πρὸ τοῦ Δ' αἰῶνος. Περνώ. Περὶ Ἀθηναϊκῆς προφορᾶς. Δαυίδ. Περὶ δύο ἀνεκδότων ἐπιγραφῶν τῆς Ἀσόδου.

Ἄντ. Μορφερράτος. Περὶ διπλωματικῶν ἐνεργειῶν Μανουήλ τοῦ Παλαιολόγου ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ. Περνώ. Περὶ Ἑλληνικῶν μεσαιωνικῶν ἀσμάτων. Καλίμαχος. Περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, Κύρου Βέης. Περὶ τινος μεσαιωνικοῦ ἔπους ἐκ τῶν Κωδίκων τῶν Μετσώρων Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ Σεμιράμιδος. Ν. Πολίτης. Περὶ τῆς σημερινῆς τῶν μαγικῶν χαρακτήρων ἐν ταῖς Σηθιαναῖς ἐπιγραφαῖς, τοῖς περιπατοῖς καὶ τῆς μαγικοῦς βιβλίου. Θ. Βολίδης. Περὶ ἐπιγραφῶν τοῦ ὄρους Σινά. Ζορφάνιων. Περὶ τῆς χρονολογίας τῶν ζωγραφιῶν τοῦ Τοκάλι-Κυλίσ ἐκ τῆς Καπαδο-